

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθηναί.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοήντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνον καὶ θὰ μᾶς τρέξη.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ἴσως Ἐπαρχίας — καὶ ἴσως Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ἴσως χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ἴσως φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆος μᾶς μιὰ δεκάρα.

Εἰκοσιτρεῖς Αὐγούστου... σεισμὸς κι' ἀνεμοζάλη,
κι' ὁ Βάττεμπεργ ἐπῆγε ἴσως Βουλγαρία πάλι.

Ἑκατὸν τριάντα ἕνα,
κι' εὐτυχίαις ὁλοένα.

Τὸν Βάττεμπεργ πάλι
ἢ λύρα μᾶς ψάλλει.

Ἐγὼ σοῦ εἶπα, Βάττεμπεργ, ὀπίσω νὰ γυρίσης,
καὶ σὺ ἀμέσως μ' ἄκουσες, χωρὶς στιγμή ν' ἀργήσης.
Καὶ τώρα νὰ! ἐγύρισες εἰς τὰ παληὰ σου μέρη
καὶ ἀλλαάζει γύρω σου τῶν Τσοῦσηδων τὰ σκέρι,
καὶ με φωναῖς καὶ κλάμματα τὰ κράσπεδά σου πιάνουν,
καὶ ἔμπρός σου γονατίζουν καὶ τῆς ἀρκούδαις κάνουν.

Καὶ ὁ Μιλάνος, Βάττεμπεργ, κι' ἐκεῖνος σὲ συγχαίρει,
τοῦ μιὰ φορά κι' ἕναν καιρὸ τοῦ ἔσπασες τὴ μούρη,
τοῦ μίσημα κι' ἐγκώμια καθέννας σοῦ προσφέρει
καὶ ὑποδοχαῖς σοῦ γίνονται καὶ τόσο νταβατοῦρι.
Καὶ σὺ λεβέντης ὅπως πρὶν ἴσως Σόφια σου πηγαίνεις
καὶ ῥάχαις Τσοῦσηδων πατεῖς καὶ γρήγορος διαβαίνεις.

Ἐκεῖνοι ὅλοι, ποῦ προχθὲς σ' ἐδιώξαν ἀκόμη,
καὶ ἀνοίγουν τῆς ἀγκάλαις των μὲ ὕμνους καὶ μὲ δῶρα,
καὶ ἀπὸ δάφναις στρόνονται πρὸς χάριν σου οἱ δρόμοι,
ὡς νὰ πρωτοπάτησες ἴσως Βουλγαρία τώρα.
Τὴ μιὰ ἡμέρα διώξιμο μὲ ξέσκεπο κεφάλι,
καὶ ζήτω καὶ στεφάνωμα κι' ὑποδοχὴ τὴν ἄλλη.

Κι' ὁ κύριος Καραβελῶφ μὲ ὄλο του τὸ κόμμα
τὸ κόβει λάσπη ὁ χαλὸς καὶ ὅπου φύγη φύγη,
βουβαίνεται καὶ τοῦ Ζαγκῶφ τὸ λυσσασμένο στόμα
καὶ ὁ καθέννας κρύβεται καὶ τὴ φωνὴ του πνίγει.
Μὰ κι' ὁ γενναῖος σου λαὸς, ποῦ ἔμαθε νὰ διώχνη,
δεμένους χειροπόδαρα ἴσως φυλακὴ τοὺς σπρώχνει.

Ἄλλ' ὅμως σὺ, ὅπου καλὰ τὴν πᾶστα των γνωρίζεις,
μὴν τοὺς ξεσυνερίζεσαι αὐτοὺς τοὺς πολλοσκόλους,
γιατὶ δὲν χάνεις τίποτα καὶ διόλου δὲν κερδίζεις,
καὶ ἂν ἐχθροὺς σου τοὺς θαρρῆς καὶ ἂν τοὺς ἔχῃς φίλους.
Γιὰ ὅσα σοῦ ἐσκάρωσαν δὲν πρέπει νὰ θυμώσης
καὶ οὔτε εἰς τὴ ράχη των τὸ χέρι νὰ λερώσης.

Ἐγὼ σοῦ εἶπα γρήγορα ὀπίσω νὰ γυρίσης,
καὶ σὺ ἀμέσως μ' ἄκουσες, χωρὶς στιγμή ν' ἀργήσης.
Σοῦ εἶπα πῶς οἱ Τσοῦσηδες δὲν ξέρουν τί κάνουν,
σὲ διώχνουνε τὴ μιὰ στιγμή, τὴν ἄλλη τὸ ξεχάνουν.
Κανεὶς δὲν πέρνει χαρτοσιὰ μὲ τὸ λεφοῦσι τοῦτο...
τῶχει ζαλίση, Βάττεμπεργ, ὁ Τσάρος καὶ τὸ κνοῦτο.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Κι' ὅμως κινεῖται, Περικλῆ...
Π.—Μὰ ποῖός, μωρέ;...
Φ.—'Η σφαῖρα...

κινεῖται, φίλε Περικλῆ, κινεῖται νύκτα 'μέρα.

'Ο Γαλιλαῖος τῶλεγε, κι' ἂν θέλῃς πρίστεψέ το, γιὰτι κι' ἐγὼ ἐπίστευσα εἰς τοῦτο, Περικλέτο.

'Ὡς τώρα δὲν ἐπίστευα 'στὴν κίνησιν τῆς σφαῖρας, ἀλλ' αἰφνης τὰ μεσάνυχτα μιᾶς φρικτῆς ἐσπέρας αἰσθάνομαι ἓνα κούνημα τῆς γῆς καὶ τοῦ ἐδάφους, ποῦ βέβαια καὶ οἱ νεκροὶ θὰ 'βγῇκαν ἀπ' τοὺς τάφους, κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸ κούνημα γλιστρῶ καὶ πέφτω κάτω καὶ ἀνακράζω ἐνδακρυς «ἀντίο ντὲλ πασσάτο».

Τὰ σπῆττα πᾶνε κι' ἔρχονται, τὰ σύμπαντα κινούνται, οἱ τεντσερέδες τρίζουνε καὶ ἀλληλοκτυποῦνται, κυλοῦν ἡ πέτραις μόναις των χωρὶς νὰ τῆς κουνήσῃς, μὰ κι' ἡ καρτέλαις περπατοῦν μονάχαις των ἐπίσης, κουνεῖσαι δίχως νὰ τὸ θές, χωρὶς νὰ σὲ κουνήσω, κρατεῖσαι, ἀλλὰ τίποτα, καὶ πᾶς ἐμπρός κι' ὅπως, κινεῖται κάθε ἄψυχον ἀπὸ 'ζωὴ γεμάτο,

ἐνῶ τὰ ἐμψυχα τῆς γῆς γλιστροῦν καὶ πέφτουν κάτω, καὶ οὔτε 'στὰ ἐμπρός 'μπορεῖς νὰ κάμῃς ἓνα βῆμα, διότι ἄλλως τοῦμπαιλιν θὰ πέσῃς παραχρήμα. Δὲν διευθύνεις πλέον σὺ αὐτὸν τὸν ἑαυτόν σου, δὲν εἶσαι πλέον κύριος καθόλου τῶν ποδῶν σου, εἰς 'ένος τέντσερες, φτερό, καρτέλαις ἢ πολτρώνα, εἶσαι μιὰ λάμπα κρεμαστή, ἢ τοίχος ἢ κολῶνα, δὲν ἔχεις πλέον θέλησιν καὶ δύναμιν καὶ σθένος, ἐδῶ κι' ἐκεῖ παραπατεῖς σὺν παραζαλισμένους, σταυροκτεπείσαι χάσκωντας μὲ τὸνα κι' ἄλλο χέρι, καὶ φέρεσαι μετέωρος ὅπου τὸ φέρον φέρει.

Π.—'ὦ! πᾶσε, πᾶσε, Φασουλῆ, νὰ μὴν πρὶςπρονήσω.

Φ.—'ὦ! ἄφρησέ με, Περικλῆ, νὰ ἐξακολουθήσω.

Κινεῖσαι γῆ, ἀνέκραξέ, τὸ εἶδα πῆξ, μὰ φθάνει...

πλὴν νὰ! χαλοῦν τὰ Φιλιατρά, χαλοῦν κι' οἱ Γαργαλιάνοι, χαλᾶ ἡ Μαραθούπολις, ἡ Πύλος κι' ἡ Μεθώνη, ἡ Λυγούδιστα ἡ γνωστὴ καθὼς καὶ ἡ Κορώνη, χαλοῦν χωρὶς πάμπολλα τοῦ δήμου Φλεσιιάδος, Κυπαρισσίας, Καλαμῶν, Μεσσήνης καὶ Βουρράδος, καταστροφὴ, ἐρείπια, ἡφαίστειον, καμίνι, ἐπὶ θυμάτων θύματα καὶ κοπετοὶ καὶ ὀρνθοί, σπῆτι δὲν ἔμεινε ὀρθό, τὸ σύμπαν καταρρεῖ, ἀπαίσιοις ὀλοθυμῶς, Ραχὴλ τὰ τέκνα κλαίει, τραυματισθέντων βρυχηθμοί, σωροὶ ἀποθανόντων, γκρεμίσματα, χαλάσματα, βαρὺς βρυγμοὶ δδόντων, καὶ σώματος καὶ πνεύματος οἰκτρὰ παραλυσία, μὲ δύο λόγια, Περικλῆ, δευτέρα παρουσία.

Π.—'ὦ! βάστα με, βρέ Φασουλῆ.

Φ.—'Αλλὰ δὲν θὰ 'μφορέσω...

Π.—Μ' αὐτὰς τὰς διηγήσεις σου μοῦ ἔρχεται νὰ πέσω.

Θαρρῶ ὑπὸ τοὺς πόδας μου τὸ ἐδαφος πῶς φεύγει, θαρρῶ ἀπὸ τὸν τόπο τῆς ἡ σφαῖρα πῶς θὰ ἐδῇ...

Φ.—Κρατήσου ὅσον εἰμπορεῖς, γιὰτι κι' ἐγὼ κουνεῖζομαι, ὅταν ἐκείνου τοῦ σεισμοῦ τὸν κτύπον συλλογοῦμαι.

Π.—Καὶ τώρα τί τὰ κάνουμε;..

Φ.—Νὰ φύγωμεν μὲ τρόπον

μακρὰν αὐτῶν τῶν χαλασμάτων καὶ τούτων τῶν Σοδόμων, γιὰτι δὲν εἶναι ἀσφαλὴς ἡ τῆς 'Ελλάδος σφαῖρα καὶ ὅλα τὰ 'Ηφαίστεια 'βρεθῇσαν ἐδῶ πέρα.

Π.—Καὶ ποῖός τὸ ξέρει, Φασουλῆ, ἂν κι' ὁ Τρελλὸς ἀκόμα δὲν μᾶς γεννήσῃ 'Ηφαίστειον μὲ μαύρης λάδας στρώμα, κι' ἂν δὲν βουλιάξῃ ἑξαφνα τῶν 'Αθηνῶν ἡ φύσις ἐκεῖ ποῦ κουνεῖται ἡ γῆ καὶ τὰς μεταρρυθμίσεις.

Φ.—Τὰ πάντα ἐνδεχόμενον νὰ γίνουιν ἐδῶ πέρα, κι' ἐγὼ δὲν θέλω ξαφνικὸ νὰ μουλθῇ καμμιὰ 'μέρα, κι' ὅστερα νάχω, Περικλῆ, τὸν κάθε τζαρλατάνο νὰ γίνετα φιλάνθρωπος 'στὴ ράχη μου ἀπάνω. Νὰ δίνη ἓνας δρὸ δραχμαῖς κι' ὁ ἄλλος πέντε κι' ἕξη καὶ ὁ καθένας νὰ ζητῇ 'στὸ χάλι μου νὰ παῖξῃ. 'Εγὼ δὲν θέλω, Περικλῆ, συμπάθειαν καμμιάν, καὶ φεύγω τώρα 'γρήγορα 'στὴν Μεσοποταμίαν, ἐκεῖ ποῦ ἀνταμόνεται ὁ Τίγρις κι' ὁ Εὐφράτης, κι' ἀφίνω τοῦ πυρὸς τὴν γῆν μὲ ὅλα τὰ καλά τῆς.

Π.—Μωρὲ μὰ στάσου, Φασουλῆ, τὴν θέσιν μου λυπήσου, κι' ἂν γίνῃ δευτέρος σεισμὸς θάλλῃ κι' ἐγὼ μαζί σου.

Φ.—Καὶ μήπως ξέρῃς τάχατε τὸν χρόνον καὶ τὴν ὥραν, καθ' ἣν ὀφύμεθα σωρὸν τοῦ Κέκροπος τὴν χώραν;

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές δὲ τίποτα καὶ περὶ τῶν Βουλγάρων;

Φ.—Κακὴ ψυχρὴ σου, μαυκαρά, καὶ τὸν κακὸν σου φίλον. 'Εδῶ, βρέ, ἡ συντέλεια ἐγγίζει τοῦ αἰῶνος, καὶ σὺ γυρεύεις νὰ σοῦ 'πῶ περὶ τοῦ 'Ηγεμόνος; Καὶ ποῖός ἔχει δρεῖ τοὺς Τσοῦσηδες νὰ βλέπῃ, ἀφοῦ ὁ μέγας Σαδδαὺθ τὸν κόσμον ἀνατρέπει; Καὶ ποῖόν τὸν μέλει σήμερα τί κάνουν οἱ Βουλγάροι, καὶ τίνος στόμα σήμερα θ' ἀνοίξῃ νὰ παρλάρῃ περὶ Σταμπούλωφ καὶ Ζιρκὼφ καὶ ἄλλων παρομοίων, ὅπου τοὺς πρέπει μὴ κλωστοῦ καὶ τὸ Φρενοκομῆτον;

Π.—Θέλω νὰ μάθω 'γρήγορα περὶ τῆς Βουλγαρίας.

Φ.—Βρὲ ἀσικτίρ αὐτὴ καὶ σὺ, κορόϊδο φανταρίας.

Π.—Θὰ φῆς καμμιὰ ξανάστροφη...

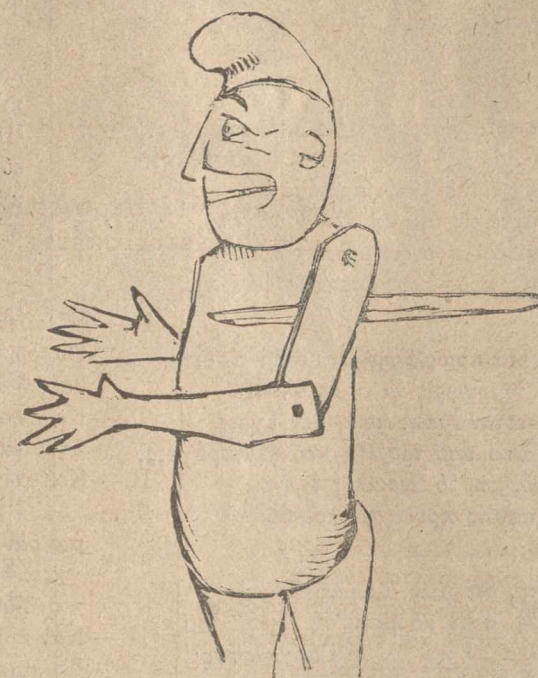
Φ.—'Αν δὲν βαρρέσαι κτύπ...

περὶ Βουλγάρων πάμπολλα καὶ ἄλλοτε σοῦ εἶπα.

Π.—Θέλω καὶ πάλι νὰ σοῦ 'πῃς...

Φ.—Βρὲ ἄφρησέ με, Τσοῦση...

Φ.—'Ὅσοι λοιπόν... σοῦ ἐδῶγα δρὸ τρίχες ἀπ' τὸ μούσι.

Καραθελῶφ καὶ Φασουλῆς
μετ' ἀγρίότητος πολλῆς.

'Ο Φασουλῆς μὲ συλλογὴ
γιὰ τοὺς σεισμοὺς μονολογεῖ.

Σὺ, Κύριε, ὅπου τὴν γῆν ὀλίγον ἐπιβλέπεις, καὶ τρέμῃ ἡ Μαραθούπολις καὶ ὅλ' οἱ Γαργαλιάνοι, ὅπου τὸ ἀντε σάττωρ καὶ τῆς σφαῖρας ἀνατρέπεις, κι' ὁ βασιλεὺς κι' ὁ σκουπιῶς σαστίζει καὶ τὰ χάνει, εἰπέ μου Σὺ, ὅπου τὸ πᾶν ἐνὸπιόν σου κλίνει, μὲ τούτα τὰ κουνήματα ὁ κόσμος τί θὰ γίνῃ;

Καλλίτερα, ὦ 'Υψιστε, νὰ μὴ μᾶς ἐπιβλέπῃς καὶ οὔτε μὲ τὸ βλέμμα σου τὸ σύμπαν νὰ διέπῃς, ἀφοῦ μὲ τὴν ἐπίβλεψιν μᾶς χάνεις πανηγύρια καὶ τρίζουν πόρταις, κλειδαριάς γαλῆ καὶ παραθύρια, καὶ τρέμω μὴ ἀπάνω μου τὰ σπῆττα ὅλα πέσουν, κι' αὐτὰ τῆσταια νὰ σοῦ 'πῶ καθόλου δὲν μ' ἀρέσουν.

'Η τόση σου ἐπιβλεψὶς καλλίτερα νὰ λείψῃ, διότι ἄλλως, 'Υψιστε, βεβαίως θὰ μοῦ στρίψῃ. Σὺ ἔκαμες ἐπὶ τῆς γῆς μονάρχας κι' ἡγεμόνας νὰ ἐπιβλέπουν ἐφ' ἡμῶν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας, καὶ ὁ καθένας βέβαια ὡς γρή καὶ δει καὶ πρέπει ἐπὶ τῶν ὑπηκόων του ἀγρόπινως ἐπιβλέπει.

Ἰδοῦ, ἰδοῦ Πρωθυπουργοὶ καὶ δημοσιογράφοι,
τὰς τύχας ἐπιβλέποντες καὶ τῶν ἐθνῶν τὰ σκάφη,
ἰδοῦ καὶ πολιτεύματα, Συντάγματα καὶ νόμοι,
φρουροί, κλητῆρες, εὐζωνοὶ, Νομάρχαι, Ἀστυνόμοι,
νυχθημερὸν πλανώμενοι εἰς ἓνα καὶ ἄλλον δρόμον,
καὶ ὅλοι ἐπιβλέποντες τὴν τήρησιν τῶν νόμων.

Ἰδοῦ παππάδες, ἀσκηταί, Μητροπολίται, διῆκοι,
καὶ τὸ γενναῖον Κήρυγμα καὶ ὁ λόγος τοῦ Μακράκη,
ὀρθοτομοῦντες τὸν εὐθὺν τῆς ἀληθείας λόγον
καὶ μὴ προσέχοντες ποτὲ εἰς ἓνα καὶ ἄλλον φόνον.
Εἰς ὅλα μας ἐπίβλεψις καὶ πρόνοια μεγάλη,
καὶ εὐχαριστήρια καθεὶς πρὸς τοὺς ἐπόπτας ψάλλει.

Δὲν εἴμπορεῖς τὸ χέρι σου νὰ βάλης μὲς ὅσῃν τσέπη,
χωρὶς κανέναν νὰ σὲ ᾄδῃ, χωρὶς νὰ σ' ἐπιβλέπῃ.
Τί ἔκανες, τί ἔφαγες, ποιὰν ἔχεις, ποιὰ, δὲν ἔχεις,
ποῦ ἔβανες τὸν πόνο σου, ποῦ τρέχεις, ποῦ δὲν τρέχεις,
ἐγὼ κυτῶ τὸν Περικλῆ καὶ ὁ Περικλῆς ἐμένα,
καὶ τὸν πλησίον τοῦ καθεὶς προσέχει ὁλόένα.

Τόση λοιπὸν ἐπίβλεψις, θεέ μου, δὲν μᾶς φθάνει,
μὰ εἶν' ἀνάγκη τάχατε ὅσῳ κόσμῳ καὶ ἡ ὀδὴ σου,
γὰρ νὰ χαλοῦν τὰ Φιλιππῶνα καὶ ὅλ' οἱ Γαργαλιᾶνοι
καὶ ἄνω κάτω νᾶρχωνται τὰ στρώματα τῆς γῆς σου;
Ναί! ἄφησέ μας, ὦ ψιστε, ὅσα χέρια τοῦ διαδόλου,
ἀλλ' ὅμως σὲ παρακαλῶ μὴ μᾶς κουνᾶς καθόλου.

Ἐκεῖνα τὰ κουνήματα μοῦ στρίβουν τὸ τσερβέλο...
φοβοῦμαι τὰ κουνήματα, κουνήματα δὲν θέλω.
Κανεὶς δὲν εἶναι σίγουρος σ' ὅποιον καὶ ἂν στέκῃ θέσι...
αὐτοῦ τοῦ εἶδους κουνήμα καθόλου δὲν μ' ἀρέσει.
Ἄς λείψουν τὰ κουνήματα, ὦ γῆ καὶ οὐρανέ...
μωρὲ τοῦ μπὶ ὅρ νότ τοῦ μπὶ;... κινουμαι, οὐ ἦ ναί;

ὦ! ἄφησέ μας, Κύριε, σ' αὐτὴ τῇ βρωμοσφαίρᾳ
μονάχοι νὰ ψηνώμαστε καὶ νύκτα καὶ ἡμέρα,
καὶ ἂν θέλῃς σώνει καὶ καλὰ μ' αὐτὰς τὰς ἐπιβλέψεις
τὴν ἄτιμον ὑφήλιον καὶ ἐμένα ν' ἀνατρέψῃς,
ἡμεῖς δὲν ἐπεμβαίνομεν ὅσας ἰδικὰς σου πράξεις,
καὶ ὅταν θέλῃς εἴμπορεῖς νὰ μᾶς ἀνατινάζῃς.

Ἄλλ' ὅμως σύ, ὦ Κύριε, ποῦ κατοικεῖς ὅσα νέφη,
ὅταν μὲς ὅσῃς κέφια σου σοῦρθῃ καὶ αὐτὸ τὸ κέφι,
μὴ χάρι τότε σοῦ ζητῶ μὲ δάκρυα καὶ πόνον,
τὸ ἓνα ἡμισφαίριον νὰ μὴ χαλάσῃ μόνον,
μὰ ὅλους καὶ ἀπαξάπαντας μὲ μὴ νὰ μᾶς γκρεμίσῃς,
πρὶν χάσωμε τὸν μπούσουλα μὲ τὰς μεταρρυθμίσεις.

Καὶ μερικὰ παντοῖα,
ὀρθὰ τε καὶ ἐναντία.

Τάχα γιὰτὶ ἐπαύσατε τὸν κύριον Βαρβέρη,
ποῦ ἀληθῶς μοναδικὴν Καλλιγραφίαν ξέρει,
καὶ εἶχε ζῆλον ἀληθῆ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν
καὶ ἀκούραστος ἐδίδασκε μὲ πᾶσαν του θυσίαν;
Ἡμεῖς πλὴν ἐξετάζοντες τὴν παῖσιν κατὰ βάθος,
εὐρίσκομεν πῶς ἐγινε μονάχα κατὰ λάθος,
καὶ ἐλπίζομεν πῶς εἰς αὐτὸν ἡ θέσις θὰ δοθῇ,
καὶ ὅτι τὸ λάθος τάχιστα θὰ ἐπανορθωθῇ.

Ἐκδίδει, ὡς ἐμάθομεν, ὁ φίλος Πηγαδιώτης
χάρτην συνόρων καὶ μαχῶν, ὅπου θὰ εἶναι πρότερος.
Θὰ φαίνωνται καταλεπτῶς τῶν συμπλοκῶν οἱ τόποι,
καὶ σχέδιον καὶ τύπως θὰ γίνουσι ἐν Εὐρώπῃ.
Πρὸς τοῦτοις δὲ παρακαλεῖ πάντα λαβόντα μέρος
νὰ στείλῃ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀφευκτικῶς τε καὶ ἐγκαίρως,
διότι πλὴν τῶν συμπλοκῶν, μαχῶν καὶ τόπων πάντων
θὰ ἔχῃ καὶ τὰ πρόσωπα τῶν συμπολεμισάντων.
Ἐλπίζοντες εἰς τὴν γνωστὴν αὐτοῦ καλαισθησίαν,
τὸν χάρτην περιμένομεν μ' ἀνυπομονησίαν.

Ὅσον καφφενὲ τοῦ Χαραμῆ πυροτεχνουὶν συχναί,
μὰ παίζει καὶ ὅτῳ Σύνταγμα ὠραία μουσική,
ὅτῳ Ἄντρον ἐμφανίζεται ποικίλος ὁ Κωστάκης,
καὶ ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν προστρέχει πανοικί.
Ἐγὼ δὲ πᾶσαν κίνησιν ἐκθύμως ἀναγγέλλων,
προβλέπω εἰς τὸ παρελθόν καὶ ἐλπίζω εἰς τὸ μέλλον.

Ὁ Καλικούνης, φίλος μας καὶ ἱατρὸς βαρβάνος,
ὕπестη καὶ τὴν πρακτικὴν ἐξέτασιν ἐσχάτως,
καὶ τοῦ ἐδόθ' ἡ ἄδεια μὲ ἀρκετοὺς ἐπαίνους
νὰ θεραπεύῃ τὰς πληγὰς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἐν δρᾶμα μᾶς ἀπέστειλαν ὀνόματι «Ὁ Τίτος»...
ἀλλ' ὅμως καὶ ἂν δὲν ἔκοψα τὰ φύλλα τοῦ ἀκόμην,
θὰ εἶναι δρᾶμα κάλλιστον καὶ αὐτὸ ἀναντιρρήτως,
καὶ περιττὸν μοῦ φαίνεται πᾶν σχόλιον καὶ γνώμη.

Λοιπὸν ἡ Περιφέρειὰ τὴν Πέμπτην θὰ παίξῃ,
ἐν προῶν νεώτατον τῆς χλιαρᾶς μας Μούσης,
τὸ δὲ κοινὸν ἐλπίζομεν πῶς θὰ τὴν ἀνεχθῇ,
καθὼς καὶ πᾶσα ἡ φρουρά τῆς φίλης πρωτευούσης.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτῳ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέδῃ — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυταίων — μ' ἓνα κάποιο Φαρμακεῖον.

Καφφενὲ τῶν «Ἐυφρονούντων» — νύκτα ἡμέρα συζητοῦνται
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τῶν
μ' οὐρητήρια σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδάρες.